



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

In eos qui sacramentum male sumunt. cap. 18.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

Ibidem.**Apoc. 7.**

te manentes, teque in nobis manentem habentes, viuimus in æternum. Quamobrem subiungens, inquit, Si cut misit me viuens pater, & ego uiuo propter patrem, & qui manducat me, & ipse uiuet propter me. Reliquum est vt sic viuendo beatitudine fruamur perpetua & æterna. Idcirco vt illam nobis conferas, mones & ais: Operamini non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam, quem filius hominis dabit vobis, hunc enim pater signauit deus. Et iterum: Ego sum panis vitæ, qui venit ad me, non esuriet: & qui credit in me, non sitiet in æternum. Ad beatos ista pertinere, etiam Apocalypsis docet, vbi dicitur: Non esurient neque sitient amplius, neque cadet super illos sol, neque ullus æstus, quoniam agnus qui in medio throni est, reget illos, & deducet eos ad vitæ fontes aquarum, & absterget deus omnem lachrymam ab oculis eorum. Quas ergo tibi gratias benignissime domine pro tam immenso munere agemus: quæ præconia, quas laudes persoluemus? Nihil aliud a nobis exigere videris, quam ne polluto ore tua dona contaminemus. At hoc etiam, nisi te imbecillitatem nostram adiuuante, præstare nequimus. Tu ipse igitur, qui tam liberaliter ad epulas tuas nos inuitas, da vt semper ad illas digni veniamus, vtque tua carne ac tuo sanguine cum quantâ conuenit mentis & corporis puritate reficiamur, quodque ad memoriam tuæ passionis & nostræ redemptionis constituisti, dicens: Hoc facite in meam commemorationem, præsta vt quædie ista meditantibus, nullo die, nulla hora, nullo temporis momento obliuiscamur tui.

¶ In eos qui sacramentum male sumunt. Cap. XVIII.

Cum igitur tanti emolumenti sit tantæque felicitatis, vero pane ac vero potu isto vti, nonne miserii sunt & infelices, qui vel indigni ad sumendum accedunt, vel omnino sumere continent. Indigne autem accedunt, qui poenitentiam peccatorum, vt debent, non egerunt, nec satis diligentes in confitendis reatibus fuere,

neq; ab omnibus continendi sese propositum habent. Si conscientia tua te accusat, cur pollutus agni purissimi carnem gustando inquinatus? Non culpam sic agendo diluis, sed grauas, & in maximum te præcipitas scelus. Audi apostolum dicentem: Quicumq; manducauerit panem, & biberit calicem domini indigne, reus erit corporis & sanguinis domini. Probet autem seipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat. Qui enim manducat & bibit indigne, iudicium sibi manducat & bibit, non diiudicans corpus domini. Quid est reum esse corporis & sanguinis domini, nisi illis fieri similem qui saluatorem contumelijs affectum crucifixerunt? Verbis illi petulantibus insultabant, tu gustu temerario offendis: flagellis illi percutiebant, tu manibus immundis contrectando violas: crucifigebant illi, tu quotidie peccatorum tuorum aculeis contodere non dubitas. Illi saltem vt honeste sepeliretur permiserunt, tu in foueam feculenti pectoris mundissimum dominum præcipitas. Quamobrem ipse idem in Malachia propheta de talibus conqueritur, dicens: Ad vos o sacerdotes, quod despicitis nomen meum, & dicitis, in quo despexit nomen tuum. In eo quod offertis super altare meum panem pollutum. Et dicitis, In quo polluimus te? In eo quod dicitis, Mensa domini despecta est. Offerimus panem pollutum, quoties impuris manibus oblationem sanctam contrectamus: & licet illa pollui non possit, nobis tamen nostra imputatur nequitia. Mensam autem domini despectam esse dicere videmur, quoties ad eam contemptim temerarieq; accedimus, quasi ad corporis communes epulas inuitati, non ad animæ alimentum singulare. Si ergo mundari se aliquis ita credat & pro delicto satisfacere, vehementer fallitur. Immundior enim efficitur ipsa confidentiæ temeritate. Vnde per Ieremiam prophetam a domino arguit, dicente, Quid est quod dilectus meus in domo mea facit scelera multa? Nunquid carnes sanctæ auferent a te malitias tuas? Profecto (vt diximus) non solum non auferent, sed etiã addent, immo si is q; talia præsumit, penitentiam non cogit.

1. Cori. ii.

Mala. i

Jeremi. ii.

2.Reg.5.

2.Para.3.

rit, indies deterius labetur, fietque imbecillior atq; debilior diuina ope penitus destitutus. Proditum est in annalibus regum Iuda, quod Palæstini arcam testamenti captam, Azotū detulerint, & in templo idoli Dagon collocarint, protinus corruisse simulacrum dicitur, & capite ac manibus fuisse truncatum. Azotios quoq; graui admodum valetudine laborasse, donec Israelitis arca fuit reddita. Arca ista typus Christi erat, cuius corpus qui indigne contrectat, Palæstinus est; qui in gulā male affectam mittere non metuit, in templo Dagon illud collocat. Corruet igitur ipse & confringetur, truncum fiet inutile capite ac manibus carēs, quoniam neq; cogitare neq; facere poterit, quod ei prodesse queat ad salutem. & cum ad bene agendum nihil sibi supererit virium, cum Azotīs ægrotabit, donec agat pœnitentiā, seque restituat sibi, & pro crimine satisfacere incipiat: quoniam neque tam nequiter delinquenti denegatur locus pœnitentiæ. Habetur enim in Paralipomenō libro, quod magna populi pars non sanctificata, comedere phasē ausa fuerit, sed cum se peccasse dolerēt, & Ezechias pro eis orasset, placatus fuisse dominus dicitur. Tibi quoque, cui nunc iratus est, proculdubio placabit si te peccati pœnituerit, veniamq; fueris precatus. Omnibus patet ad deum reditus, & reuertēti misericordīa denegatur nemini. Quod si redire neglexeris, & in aliquo flagitio pertinaciter perseuerans, ad sancta sanctorum non timueris accedere, diabolo ad te possidendum perdendumque, aditum aperies. Nā de Iuda quoque scriptum est, quod post buccellam satanas in eum introiuit; Atque ita ille maligna suggestionē superatus, maturauit scelerate perficere, quod impie cogitauerat; & qui dominicam cœnam ore sacrilego delibare p̄sumpsit, factus est dñi proditor. Hunc si imitari in gustando sacramento perges, nonne etiam tibi dicere poterit dominus? Ecce manus tradentis me mecum est in mensa. &, Væ homini illi per quem filius hominis tradetur? Tradidit illum Iudas impijs Iudæis, tu eundem tradis tibi impuro. Hanc ob rem nisi te correxe-

ris, pœnitentiamque egeris, ac pro tanta tua temeritate fleueris, acerbissimas quidem & nullo fine concludendas, in inferno pœnas dabis. Sic enim in Leuitico scribitur, Anima polluta quæ ederit de carnibus hostiæ pacificorum, quæ oblata est domino, peribit de populis suis. Petiit & Oza infelix, qui prophanam manum arcæ sanctæ, licet labētī, supponere fuit ausus, percussit eū dñs, vt ait scriptura, sup temeritate, & mortuus est. At que vt apertius intelligas distantiam digne & indigne ad sacrosanctum libamen accedentium, disce quid in Isaia scriptum sit: Hæc dicit dominus deus, inquit: ecce serui mei comedent, & vos esurietis; ecce serui mei bibent, & vos sitietis; ecce serui mei lætabuntur, & vos confundemini; ecce serui mei laudabunt præ exultatione cordis, & vos clamabitis præ dolore cordis, & præ contritione spiritus vlulabitis. Quod si certum est, dānandos esse eos qui impœnitentes decesserint, quanto magis cum ad impœnitentiā accesserit temeritas indigne communicandi?

Leuit. 7.

2. Reg. 6.

Isaia. 66.

¶ In eos qui sacramentum sumere excusant.

Caput XIX.

CAeterum non fortasse minus peccant illi, quibus tametsi vereantur polluti accedere, magis libet abstinere, quam operam dare ac mereri vt digne accedant. Timent scilicet domino communicare, & eiusdem minas imperterrita aure excipiūt. Ait enim Nisi manducaueritis carnem filij hominis, & sanguinē eius biberitis, non habebitis vitam in vobis. Verentur itaque diuinis libamentis vesci, & in peccato perseverādo deum offendere non verentur. Communicate quidē non debent, nisi rite atque ordine præparentur, sed præpari ita eos oportet, vt communicatione digni habeantur. Alioquin & indigne accedens perit propter temeritatem, & accedere nolens damnatur, propter se se corrigendi negligentiam. Quid enim prodest Christum honorare, dum te indignū iudicans, corpore eius

Iohan. 6.